

En ubuden gjest

Klara og Malvina var for tvillinger å regne. Begge avfallsbilene paraderte rundt i knallorange, de elsket begge å se seg rundt og skravle mens de jobbet, og begge hadde en spake på ryggen som kunne brukes til enkelt å løfte avfallsdunkene og tømme dem i kontainerne.

- Jeg elsker onsdagsmorgener! erklærte Malvina glad, der hun rullet gjennom porten på miljøstasjonen med Klara i hælene. - Endelig må jeg ikke jobbe i de travle hovedgatene mellom de skramlete bilene, men i de fredelige forstedene. Veien er skyggefull, kantet med trær og busker, og husene er vennlige og ikke så store som de i den nyere delen av byen.

- Helt enig! Klara nikket. - Og på toppen av alt er det alltid noe interessant å se som vi kan snakke om senere på miljøstasjonen. Jeg kan nesten ikke vente til vi ser kattene som ligger og strekker seg dovent på gårds plassene og fuglene som pusser fjærene sittende på kvistene på trærne. For ikke å snakke om barna! Det er så herlig å se hvor glade de blir når de møter oss!

- Jeg elsker til og med hundene som løper rundt bak gjerdene på en så fjollete måte. Med en gang de hører oss, hilser de høylydt og spretter opp og ned som om de nesten sprekker av glede.

I begynnelsen av Epleblomstgata sa de to bilene farvel til hverandre. Klara dro til venstre og Malvina til høyre.

- Ha en fin dag på jobb! ropte Malvina.

- Det samme til deg! Vi sees på miljøstasjonen i ettermiddag. La oss se hvem som kommer først hjem, svarte Klara.

- Da må du skynde deg, du er allerede bak meg! ropte Malvina tilbake til venninnen sin, og svingte inn i Valthornveien med en klirrende lyd.

I hagen til det første huset hang det babyklær på en klessnor. Malina forsøkte å være så stille hun bare kunne da hun løftet avfallsdunkene som sto på rad og rekke foran huset, så hun ikke skulle vekke den vesle babyen som lå og tok en blund på terrassen.

I mellomtiden stoppet Klara foran en brun port i Sangsvanegata, og tittet mot vinduene mens hun tømte avfallsdunken. Hun visste at den ensomme, gamle damen som bodde der fulgte med på alt som hendte fra bak gardinene.

- Når jeg begynner å klirre og dunke, vet nabobarna allerede at jeg er på vei, tenkte hun.

I Sangsvanegata 7 bodde det tre små barn sammen med foreldrene sine. Hver gang Klara dro forbi, kom de ivrig løpende mot porten for å se henne tømme avfallsdunkene. For deres skyld jobbet hun

ekstra sakte og grundig, og løftet avfallsdunkene flere ganger som for å sjekke om det var noe igjen i dem. Men det var det aldri, hun ville bare underholde barna.

Tiden gikk fort på jobb. Klara var snart ferdig med alle gatene, og begynte å rulle mot miljøstasjonen med en full kontainer på ryggen og en fornøyd tretthet i kroppen.

- Jeg håper Malvina ikke slo meg! Jeg skyndte meg så jeg skulle være den første som kom tilbake, tenkte hun for seg selv.

Da hun kom til miljøstasjonen, så hun tilfreds at Malvina ikke hadde kommet tilbake. Hun rullet sakte til deponiet og tømte kontaineren sin, og dro til bilvasken for å vaske av seg støv og skitt som hadde samlet seg på henne i løpet av dagen. Hun pønsket ut alle de ertende kommentarene hun skulle ønske venninnen velkommen tilbake med. Hun hadde vasket og tørket hele seg, men ingen Malvina var å se.

- Jeg aner ikke hvor hun er, mumlet hun til seg selv. - Hun burde ha vært her for lenge siden! Bare vent til hun kommer, så skal hun få høre det!

Men denne gangen brydde ikke Malvina seg om kappløpet, hun hadde noe mye viktigere å ta seg av. Etter at hun hadde sagt farvel til Klara, begynte hun først å løfte avfallsdunkene med maksimal hastighet, fordi hun ville vinne.

- Jeg har jobbet raskt og effektivt, har bare en gate igjen før jeg kan dra tilbake til miljøstasjonen. Og jeg har flaks i tillegg, jublet hun da hun svingte inn i Mimosagata, der det kun sto en enslig avfallsdunk i veikanten. Hun strakte spaken mot avfallsdunken i en stor bue, da hun plutselig hørte en tynn, rar lyd. Først trodde hun at den kom fra huset ved veien, men det hørtes ut som om lyden kom fra et sted like i nærheten, så hun stanset. Da hun gjorde det, vippet avfallsdunken frem og tilbake og falt tilbake på bakken. Avfallet ble strødd utover. Det var alt mulig der, plastflasker, matrester, glass og metallbokser. Da hun så hva som hadde vært i dunken, ble hun først rasende. Men plutselig skjedde det noe helt annet som fanget hennes oppmerksomhet. Noe av avfallet, som så ut som en hårball, rullet litt bortover veien og ga fra seg en tynn, klagende lyd.

- Se der, det er den samme, rare lyden! Jeg må se nærmere på hva det kan være, sa hun høyt til seg selv.

Hun rullet forsiktig nærmere den merkelige hårballen, og så forskrekket på at det vokste bein ut av den. En pjuskete, liten kattunge sto skjelvende i skyggen av avfallsbilen. Hun var vettskremt og ville løpe bort. Værhårene hennes var fulle av smuler, og da Malvina så dette, skjønte hun hva som hadde skjedd. Kattungen hadde vært sulten og hoppet ned i avfallsdunken for å finne mat.

- Sånn flaks at jeg hørte stemmen hennes! Det er fryktelig å tenke på hva som kunne ha skjedd hvis

hun hadde falt i kontaineren min eller hvis avfallsdunken hadde veltet over henne. Det er best om jeg tar henne med til et trygt sted, tenkte hun.

- Kom hit, lille pus, ikke vær redd for meg! Pus, pus, kom hit til meg! For å vise at hun var vennlig, blinket Malvina med lyktene og åpnet døren til verktøykassen sin. Den redde kattungen rygget da den så døren som åpnet seg, og det var tydelig at den ble enda reddere. Malvina visste ikke hva hun skulle gjøre. Heldigvis svingte det en bil inn i gata, og den kom raskt mot dem. Kattungen kom i en klemme, og måtte velge det minste av to onder. Lynraskt hoppet hun opp i verktøykassen, og la seg skjelvende der.

Malvina bråstoppet ved inngangsporten til miljøstasjonen, der Klara ventet nervøst på henne.

- Hvor har du vært hele denne tiden? Jeg trodde noe alvorlig hadde hendt deg! Hun blunket bebreidende med frontlyktene sine.

- Ikke vær så bekymret! Jeg mistet en avfallsdunk og alt ble tømt utover veien. Det tok lang tid å rydde det opp. Forferdelige ting falt ut av dunken. Glasskår, matrester, alt i en salig blanding. Noen har glemt å sortere avfallet sitt igjen. Vi har sagt det til dem tusenvis av ganger, at de ikke må kaste alt på et sted, at de må sortere avfallet. Folk kan være så forferdelige! Hvorfor hører de ikke på oss? klagde hun. - Men jeg fant noe. Det er en overraskelse. Gå til de andre, så kommer jeg straks bortover og viser dere hva det er!

Etter å ha tømt kontaineren sin, rullet Malvina inn i verkstedet. De andre avfallsbilene ventet utålmodig på henne, spent på overraskelsen. Først ba hun alle om å være stille, så åpnet hun forsiktig døren til verktøykassa. Den lille, grå kattungen lå i dyp søvn, rullet sammen til en ball.

- Få se, få se! Flytt dere litt! Vesle Wilma klemte seg frem, fordi hun så ingenting fra bak Goliat og Samson.

- Å, så søt hun er! Hvor fant du henne? spurte Malvina nysgjerrig.

- Det er ikke tillatt å ta dyr med seg inn her! Waldemar, den pedantiske gatefeieren, satte en stopper for begeistringene. - Det er forbudt, forstår dere ikke? Det står til og med på et skilt på veggen, fortsatte han.

Plutseig begynte alle å snakke samtidig. Kakafonien ble stoppet av Veras bestemte stemme.

- Vær stille! Ser dere ikke hvor fredelig hun sover? Ikke vekk stakkaren!

- Hun kravlet ned i en avfallsdunk, og jeg holdt nesten på å dumpe henne i kontaineren min. Takk og lov for at hun begynte å mjaue! Hun så så nedtrykt ut! Malvina forklarte hvorfor hun hadde tatt med seg den lille. - Og på toppen av alt var hun ekstremt heldig som ikke ble skrapet opp på føttene av

glasskårene.

- Jeg skal finne noe hun kan spise, jeg kan se etter rester av kattemat i matavfallet, sa Wanda, og rullet ut av verkstedet i det samme. De kunne alltid stole på den vakre, lille avfallsbilen hvis noen trengte hjelp. Hun var så liten at hun kom seg til på de trangeste steder, og det moderne utstyret hennes gjorde at hun kunne gjøre alle mulige ting. I løpet av dagen samlet hun avfall fra de smale gatene i Gamlebyen, men etter jobb kunne hun gjerne styre med både det ene og andre. Før de andre hadde rukket å tenke seg om, var hun tilbake med to små bokser i spaken. I den ene var det rester av røkte sardiner, og i den andre rester av noe melkeaktig. Hun satte begge boksene forsiktig fra seg foran den sammenkrøllede kattungen.

- Æsj! Denne fisken stinker! Wilma gjorde en grimase. - Er du sikker på at dette er bra for henne? Vi kommer ikke til å forgifte henne med det?

- Ikke vær tullete, Wilma, sa Walter irettesettende. - Fisk lukter slik! Til og med små barn vet at katter liker fisk!

Og som om hun ville vise at hun var enig med Walter, leet kattungen først på den lille nesen sin, gjespet stort og åpnet endelig øynene sine. Uten å bry seg om alt som var skummelt, kastet hun seg over boksene som ga fra seg de vidunderlige luktene. Noen få sekunder senere kunne de høre at hun malte fornøyd. Bilene så lykkelige på den mette kattungen.

- La oss lage en myk krok til henne, foreslo Willy. - Vi kan fore den med alskens filler og myke klær. Og jeg kan passe på henne om dagen!

- Jeg har allerede fortalt dere at det ikke er tillatt å ha dyr her, tordnet Waldemar. - Og vi vet heller ikke sikkert om det er noen som leter etter henne.

- Det stemmer, kom Malvina på. - Det kan hende hun har en eier! Vi må finne dem og ta henne med tilbake til dem!

- Kom igjen, se nærmere på stakkaren! Hun er pjuskete, flokete i pelsen, har såre ben og ingen halsbånd! Jeg tror ikke det er noen som har tatt vare på henne, sa Willy, og prøvde å overbevise de andre.

- Stopp en halv, trekk tilbake støtfangerne! ropte Vera bestemt da hun la merke til at den vettskremte, lille kattungen begynte å krølle seg sammen igjen. - Vi skremmer henne! Vær så snill å vær stille! En bil snakker om gangen. Hvis vi ser på hvilken tilstand hun er i, tror jeg heller ikke hun har en eier.

- Da trenger hun en kjærlig eier, erklærte Wilma i den plutselige stillheten. Hun bevegde vindusviskerne sine raskt opp og ned fordi hun holdt på å begynne å gråte når hun tenkte på hvor ille

det stakkars dyret hadde hatt det hittil.

- La oss finne en eier til henne, som vil elske henne og ta vare på henne, fortsatte Wanda.
- Det er en kjempegod ide! Walter tok over, og var som vanlig enig med Wanda fordi han likte den vakre, lille avfallsbilen.
- Vi kan jo også passe på henne, prøvde Willy igjen, fordi han hadde veldig lyst til at kattungen skulle bli værende hos dem. Han hadde mye mindre å gjøre om dagene enn de andre, og sannheten var at han av og til kjedet seg alene. På denne måten kunne han få litt selskap.

De diskuterte lenge. Ikke alle ville godta at kattungen ikke kunne bli værende hos dem på miljøstasjonen. Til og med Samson og Goliat kom med noen kommentarer i ny og ne, selv om de vanligvis ikke deltok i slike diskusjoner.

- Ok, dere har rett. Jeg innser at hun ikke kan bli hos oss, gryntet Willy. - Jeg vet hvor viktig arbeidet vårt er. Hvis vi ikke gjør jobben vår, blir byen raskt oversvømt med avfall. Og da har vi i hvert fall ikke tid til en kattunge.
- For å ikke snakke om hvor mange farer et kjæledyr kan møte her på miljøstasjonen, la Waldemar til.
- Så vi er enige om at vi må finne en pålitelig eier til henne, oppsummerte Vera. - Nå er bare spørsmålet hvem det skulle være.
- Hva tror dere om å lete etter noen i forstedene? spurte Klara. - Jeg kjenner en familie der. Barna er fremdeles små, de er hjemme med moren sin, og jeg er sikker på at de hadde blitt glade for å få en kattunge!
- Ikke snakk om! Malvina var bestemt. - Hvordan kan du foreslå noe slikt? Husker du ikke husryddingen i fjor? De satte en eske med slitte, ødelagte leker ved siden av avfallsdunken!
- Du har rett, sukket Klara. - Jeg har aldri sett så mange lekebiler uten hjul, bulkete tog og tøydyr uten armer og ben.

Avfallsbilene så forskrekket på hverandre.

- Guttene er fremdeles for små til å ta vare på en kattunge, sa Walter.
- Vi trenger noen som er mye hjemme. Kanskje.. Vera fikk ikke snakket ferdig, fordi Klara avbrøt henne idet hun fikk en ide.
- Jeg har det! Hvorfor har jeg ikke tenkt på det tidligere? La oss ta henne med til den ensomme damen i Sangsvanegata! Hun br alene og er hjemme hele dagen. Jeg er sikker på at hun blir glad for å få selskap!
- Det er en strålende ide! La oss ta kattungen med til henne! Alle var svært opprømte.

Bare Waldemar rynket støtfangeren med en bekymret mine.

- Men denne katten er skitten! Slik som hun ser ut, er det ikke sikkert at hun vil ha henne!
- Det er et problem vi lett kan løse. Hvis det er noe vi virkelig er flinke til, så er det akkurat det, sa Vera, og smilte selvsikkert.

Wanda hentet såpe, Wilma lette etter rene kluter til håndklær og Willy gravde fram en gammel, bulkete kjøkkenvask fra et eller annet sted. Etter en stund var den flokete, lille hårballen nesten ikke til å kjenne igjen. Kattungen nøs sint fra et sted inni såpeboblene, men så ristet hun vannet av seg og så fornøyd på sin skinnende, rene pels. Hun var litt av et syn der hun sto omringet av avfallsbilene.

Samme ettermiddag dro en svært uvanlig prosesjon nedover Sangsvanegata. Den gamle damen fulgte som vanlig med fra bak gardinene. Det var så sjelden det ringte på hos henne, at hun trodde først ikke hun hørte riktig. Ti avfallsbiler sto på rekke og rad foran huset, med Klara først. Hun brukte spaken sin for å plassere en hvit bokse med et sløyfebånd på oppå avfallsdunken. De andre blinket med frontlyktene. De ventet til den snille damen kom ut av huset, og rullet raskt mot hjørnet og forsvant inn i nabogata.

Etter den dagen ventet den lykkelige kattungen og hennes enda lykkeligere eier ved porten hver eneste gang på at Malvina skulle dukke opp, og de vinket til henne på avstand.

Og den snille, gamle damen påtok seg til og med den vanskelige oppgaven å gå til Mimosagata med kattungen sin, og snakke med huseieren som eide dunken kattungen hadde lett etter mat i. Og som forhåpentligvis aldri, aldri kommer til å blande avfallet i dunkene igjen.

SLUTT

